

בנסיון להזים את חזרה

שיירה בת ארבע מכוניות עצרה השבוע את התנועה ליד בית המשפט המחוזי בתל-אביב. מסביבה התרוצצו קציני ג'ימסטרס ואנשי פרקליטות מחוז תל-אביב. אל מכונית הסטיישן המשטרתית שנעצרה בראש השיירה נכנסו בזה אחר זה שלושת השופטים — מרדכי קנת, ד"ר יצחק זונדלביץ ואליהו מני; שופטי-הרכב במשפט הרצח של גבעת ברנר. בשני הגיפיים הסמוכים, ישבו אותה עת החובע במשפט זה, איתמר סילפל, ואנשי המיתור של המשטרה. המכונית האחרונה בשיירה היתה רכב פרטי. נהג אותה עורך-דין אליעזר פוגטש. לידו ישב דומם ציון סלומון השחום, הנאשם במשפט הרצח.

פוגטש, הסניגור, הוא שביקש מבית-הדין משפט לצאת אל מקום הרצח. הפרקליט עמד על כך שהביקור ייערך לפני פגרת בת-המשפט. אחרי הפגרה עומדת התביעה להעלות אל הרוכן את אחד מעדיה העיקריים: רב-סמל חיל-האוויר מאיר ראובן, מאהבה של הנרצחת אביגיל סלומון והאיש האחרון שראה אותה בחיים.

פוגטש חשש כי עד אחרי הפגרה לא יהיה לו מה להראות לבית המשפט. לפי ידיעות שקיבל, עמד הקיבוץ לשנות את פני השטח בו אירע הרצח, לצרכי בנייה. לסניגור היה עניין רב כי השופטים יראו את המקום לפני השינוי. במיוחד היה חשוב לו להראות ל"שופטים עץ אקליפטוס מסוים — העץ אשר לידו ישב מאיר ראובן, לפי דבריו, בליל הרצח כדי להתעלס באהבים עם אביגיל.

עדות סותרות

פוגטש היה חשוב מאוד שהשופטים יבדקו את סביבת עץ-האהבים עוד לפני שמיעת עדותו של העד עצמו. הוא רצה להקדים רפואה למכה, לערער עדות-המאהב הגורלית עוד בטרם תימסר רשמית. הסמל ראובן שתק במשך יותר מחודשיים שלאחר הרצח. כאשר סיפר סוף-סוף את סיפורו הסנסציוני, הציבה אותו התביעה מיד

במדניה

פשעים

שוער שער הצדק

הוא הביא לי את כל הזונות של תל-אביב בתור קליינטיות ולכן היית מוכרח לפטר אותו מהעבודה בסאלון שלי" העיד לפני כחצי שנה בעל סאלון-נעליים מהודר בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, במשפטו של מנהל הבארים יעקב (קובה) זילבריינג. העד אף סיפר כי קובה רימה אותו בעסקיו.

על אף מחאותיו של הנאשם, קיבל השופט המחוזי יעקב גביוזן את דבריו של העד, פסק לקובה גורדין אכזרי: שנתיים וחצי מאסר. קובה ערער על פסק הדין, טען שוב נגד עדותו המרשיעה של בעל הסאלון אשר, לדבריו, קיבל מקובה את הכסף הדרוש לפתיחת חנותו המהודרת.

בית המשפט העליון לא קיבל את טענותיו של קובה. פסק-הדין החמור אשר. אך קובה עדיין לא נכנע. השבוע פנה בבקשת חנינה אל נשיא המדינה. היה זה הצעד הראשון האפשרי, לידו.

בדיוק בשבוע הגשת הבקשה, התרחש גם דבר נוסף, הקשור בעקיפין במשפטו של קובה. באחד הלילות נתקלה במשטרת תל-אביב תלונה מדירי בית שברחוב הירקון, כי באחת הדירות פרצה קטטה גדולה. היה זה בשעות הקטנות של הלילה.

נידת המשטרה שיצאה למקום, עצרה חמישה גברים וצעירה אחת. היו אלה שלושה צעירים שבאו לבקר בדירה — שימישה כבתי-בושת. כך נלכדו בעל הדירה, אשתו היציאת וגבר נוסף.

שלושת הצעירים סיפרו כי הופנו במיוחד לכתובת זו ואף קיבלו סיסמה: לאה נעליים. הם באו במגע עם בעלת-הדירה היפה, אך כשעמדו לשלם, פרצה קטטה. היציאת פנתה אל הגבר שהיה במקום: "רוץ! קרא לבעלי!" צעקה. הגבר מיהר להזעיק את הבעל. היה זה תפקידו המיועד. הוא שימש כשומר-הסף של המקום.

אחרי שהשופט פסק חמישה ימי מעצר לשוער ולבעל נישג קובה, שהיה בין הד צופים, אל השוער וחייך לעברו חיוך של נצחון. כי שוער בית-הבושת שנפתש ב"קלקלתו לא היה אלא עדי-התביעה אינן הנפש, שסלד מפני לקוחותיו היציאות — בעל הסאלון לנעליים שהרשיע את קובה.

סטודנטים

מי שלא מבין - חמור

קצין צה"ל בכיר במדים עבר השבוע בין יושבי מסעדת ענת בירושלים, אסף מהנר כחים תרומות לתוך קופסת-הסכונות קטנה. המגבות, שהנוכחים — ברובם סטודנטים — תרמו לה ברצון, נועדה למטרה מיוחדת ב"מינה: הקמת מועדון יוחנן המהלך.

את הרעיון הגו מספר סטודנטים ירושלמיים הסובלים מחוסר ההתי מיוחד לעיר אוניברסיטה ומחוסר מקומות הבידור. הם החליטו להקים מועדון אכסלוטיבי שיתרום להתי הסטודנטים. תחילה הוצא השם — יוחנן המהלך, תרגום שמו של התיסקי הס קוטי ג'וני ווקר. בשלב שני חובר הימנון המועדון: "צולעים אנו ומתהלכים / אהבים יי"ש ונשים / ביום לומדים — פוקר משד קים / ובבוא הליל רק שותים.

בקרית יש חתיכות / כל היום הן עצור בוז / כשהן אוננו רק רזות / מניחות הכל ורק רצות. זה השיר זה הסימור / מי שלא מבין - חמור / כל בוקר עם האור / כל בוקר עם האור / צועדים אנו קצת לנחור."

כיצות למועדון אכסלוטיבי הוצא גם תקן גון לקבלת חברים. סעיפים אחדים בתקנון:

- חבר אשר ישלם דמי-חבר בצ'ק בלי כסו — קנס אוטומאטי של בקבוק היסקי (2 צ'קים — תבית);
- כל המרוויח ממשחק-מזל כגון: דינו, רמי, פוקר וכיו, ישלם 5 אחוז מן הזכייה לקופת המועדון.
- כל המפסיד בהימורים, ישלם 10 אחוז מסכום הפסדו. וזאת כדי לא לעודד הפסדים.
- חברי המועדון נאמנים לעירם, מולד-תם וכינם.

המצאתם המקורית ביותר של חברי יוחנן המהלך היתה מגבית ההורים. בכל ערב שבת, כשאין מקום לערוך מסיבה, אוספים חברי-המועדון כ-30 ל"ג רוסכים מקומות נופש בטבריה. מוסיים אותם במתנת להורי אחד החברים. באותה שבת מובטחת להם דירה פנוייה.

גם לאוטו
גם לנוף
גם לבית
ולחוף

כוננו לנופש
מדו לרקוד
בחורות קורס הנם
ב' ס. ויסנורד
מורה לרקודים סלוגיים
ובאלט קלאסי
יח' כנייהודה 185, ת"א

גיורא גודיק מציג
אמריקן
פסטיבל

התכנית החדשה:

16.7.60

היכל התרבות
תל-אביב

כרטיסים: "לאן", "כנף",
"רוקוקו" ובכל המשרדים
למכירת כרטיסים

הצריך

בו נמצאה נופת אביגיל. רב פקד מנשה שיקמוני משחזר בפני השופט קנת והתובע איתמר מלפני, את הצורה בה נגררה אביגיל, לדעתו, לצריף.

עם השניים, שהכירו אותו היטב, בא הסיפור על הפגישה עם אביגיל וסתר את גירסתי הראשונה. דאובן הציב על עץ אקליפטוס כעל מקום המפגש וטען: "כשהגעתי למקום הפגישה הקבוע שלנו, כבר עמדה אביגיל במקום. ישבנו שם, שוחחנו והתעלסנו, אבל לא באנו במגע מיני. כמה דקות אחרי השעה עשר, אמרה אביגיל שהיא צריכה ללכת מפני שציון מחכה לה. נפרדנו בנשיקה לוחשת ואני פניתי בכיוון לשער.

אביגיל

כפי שהכירוה כל ידידה ומכריה הרבים, נערה זוהרת ואוהבת חיים, יפהפיה שזכתה לחמאות מכל צד, ואשר אהבה להצטלם רוב הצילומים האחרונים של אביגיל, נעשו עליידי בעלה ציון, שהינו צלם-חובב.

בשורה הראשונה של עדי-הקטיגוריה. אותה מידה של חשיבות ייחס לו גם הסניגור; לכן טיחה לעברו את מלוא עוצמת כלי-נשקו המשפטיים, פוגטש החליט למוטט את סיפורו של ראובן. הדבר לא היה מסובך במיוחד, כי ראובן עצמו סתר את דבריו, בספורו המרעיש. הסמל סיפר שכאשר בא למשק, הבחין בנוג חברים אותם הכיר מן התקופה בה היה בעצמו חבר גבעת-ברנר. "לא נעצתי כי לא רציתי שראו אותי". סיפר ראובן לפני ל" מעלה משנה. גם הם לא פנו אלי והייתי בטוח שלא הבחינו בי". אחרי שסיפר כיצד ניסה להתחמק מפגישה

עבר המשק דהרו ארבע המכוניות התל-אביביות. מכונית חמושת, שהביא את מפקד הנפה למקום עדי-בשעות הבוקר, המתינה להם. בלבעת-ברנר. לרגע, השתדלה דממה כללית. איש מן הפמליה לא ידע מה